

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. ΕΚΔ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. ΕΚΔ

Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΩΝ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΕΤΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 30 Νοεμβρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 72

Ο ΚΥΚΛΩΠΑΣ ΤΟΥ ΕΒΡΙΠΙΔΗ

Ἐπειδὴς τελευτήσῃ συζητᾷτε, βλέπω, ποῖα ἢ κατὰλλελη μεταφραστικὴ γλώσσα τῶν ἀρχαίων δραμάτων. ἀποφάσισα κ' ἐγὼ νὰ πῶ τὴ γνώμη μου, ὅπως συνειθίζω, μ' ἓνα παράδειγμα, καὶ καταπιάνομαι τὴ μετάφρασιν τοῦ «Κύκλωπα». Τὸ δράμα εἶναι σατυρικό, καὶ μὲν φαίνεται, τέττα σατυρικά δράματα νοστιμίζουσιν ἄρκετ' ὅταν ἀλλάζουσιν τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων, κ' ἔτσι λοιπόν, ἀφοῦ μάλιστα συνειθίζω τέτοιες ἀλλαγές, τὰ ὀνόματα τ' ἄλλαξα. Ἔτσι ὁ Πολύφημος γίνεται Μιστριώτης σύμφωνα με τὴς ιδέας τοῦ μακαρίτη Βασιλειάδου (δὲς τὴ Γαλατεία του), κ' ὁ Σιληνός, γέρος ξαναμωραμένος κ' ἀφίλιωτος ὄχι τὸς τῆς ἀλήθειας, γίνεται Κασιδάκης. Οἱ Σάτυροι γίνονται Δασκαλάκια. Σήμερα με τὸ «Νουμᾶ» δίνω ἓνα ἀπόσπασμα, τὸ χορικό τραγούδι ἀπὸ τὴ μετάφρασίν μου.

ΔΑΣΚΑΛΑΚΙΑ

ΓΥΡΙΣΜΑ

Ποῦ μοῦ τρέχετε, ἀφέντρες μου,
ποῦ μοῦ πᾶτε, κοκκόνες,
κάτου ἐκεῖ στοὺς γκρεμούς ;
Ἐδῶ ἔχει στρουγγα ἀπάνεμι,
ἐδῶ χλωρὸ χορτάρι,
ἐδῶ νεράκια κρούσταλλο
π' ἀπ' ὀρθογῶνι στάζουν.
Ἀκοῦτε μὲ τί χάρη
τ' ἀρνάκια σας βελάζουν ;

Ἰστ ! ἐκεῖ μὴν πᾶς
ἴστ ! στὴ δροσερὴν πλαγιά.
Πέτρα, ὀρέ, θὰ φᾶς.
Πρόγγα, ὀρέ μπροστάρη
τοῦ Μιστριώτη—Πάρη,
πρόγγα, νάχεις γιὰ.

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑ

Λύστε, ἀνοίξτε τὶς ρῶγες σας
τὰ προσμένα μαστάρια
λαχταράει πᾶσα ἀρνί.
Μικρούλια ἔναι τὰ δύστυχα,
μικρούλια ποῦ πεινᾷνε.
Ἀχάιδεφτα ἀπ' τὴ χαραβγὴ,
ἀτάϊστα ὡς τὸ βράδυ,
τὶς μάννες καρτερᾷνε
ἀπ' τὸ παχὺ λειδιάδι.

Ἰστ ! ἐκεῖ μὴν πᾶς
ἴστ ! στὴ δροσερὴν πλαγιά.
Πέτρα, ὀρέ, θὰ φᾶς.
Πρόγγα, ὀρέ μπροστάρη
τοῦ Μιστριώτη—Πάρη,
πρόγγα, νάχεις γιὰ.

ΣΤΕΡΝΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Ἀχ πάει τὸ χαροκόπι !
Λυτοπλέξουδης Βάκχας δὲ χορεύει
| σειρά.

Πᾶν τούμπανα καὶ κρότοι
σ' ἀσημένια τριγύρω νερά.
Σταλιές κρασιοῦ ξανθοῦλες,
Ἀφροδίτης κυνῆγι σ' ἀνθισμένη πλαγιά,
ἔχετε γιὰ ! Νυφούλες
λεφκαστράγαλες, ἔχετε γιὰ !
Ὡ Βάκχο, ὦ βλάμην ἀγαπημένε,
τὰ χρυσόκλινα μαλλιά
ποῦ τ' ἀνεμίζεις ποῦ, καμμένε,
δίχως γέλια καὶ φιλιὰ ;
Τὸν πιστό σου ἔλα σῶσε στρατιώτη,
ποῦ με τράγου προδιὰ
σκλάβος εἶναι σκαπάνη Μιστριώτη,
καὶ τὴ μύτη βουλώνει,
μὴν τὸν πνίξει ἡ φριχτὴ μυρουδιὰ
π' ὄλα γύρω φλογώνει.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ“

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ “ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ”

Παρίσια, 28 τοῦ Σποριά, 1903

Ἀγαπητέ μου Νουμᾶ,

Μόλις ἔλαβα, μόλις πρόφταξα σήμερα τὸ πρωτὶ νὰ διαβάσω ἐκεῖνα ποῦ γράφεις γιὰ τὴν παράστασιν τῆς Ὀρέστειας, γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔγινε καὶ σὴν παράστασιν καὶ καίτοι. Τί νὰ σοῦ πῶ, ποῦ ἡ χαρὰ μου δὲ λέγεται ; Εἶναι ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες νίκες ποῦ κέρδισε ἡ δημοτικὴ μας.

Μάλιστα νίκη ! Ἀπορεῖς ; Στάσου λιγάκι, καὶ θὰ συμφωνήσουμε.

Ἡ Ὀρέστεια ποῦ παραστήθηκε εἶναι μεταφρα-

σμένη από τον κ. Σωτηριάδη. Τη μετάφραση δεν τη ξέρω· ξέρω μονάχα τον κ. Σωτηριάδη και μόνο απ' όσα ξέρω για τον καινούργιο μας τον ποιητή, μπορώ να κρίνω.

Μά τί λέω ; Και σὺ τὸν ξέρεις. Δὲ θυμάσαι ; Μιὰ φορὰ κ' ἔσαν καιρὸ κάναμε λόγο γιὰ τὸν κ. Σωτηριάδη στὰ Ρόδα καὶ Μῆλα (τ. Α'. σελ. 28 καὶ ἀκόλουθες). Ὁ κ. Σωτηριάδης βγήκε τότες νὰ μᾶς χτυπήσῃ γιὰ τὸ θανατικὰ καταδικασμένο σύστημά μας («καταδίκην θανατικὴν τοῦ συστήματος»), ποῦ δὲ γράφαμε δηλαδὴ τὴ μισὴ γλώσσα· τὸ ἴδιωμα τὸ δικό μας, τὸ Χυδαίωφραγκορωμανικό. τοῦ ἔφεργε, λέει, ἀνδία· ὁ Ψυχαρσιμὸς εἶτανε «μειονέκτημα τοῦ ἁλλογενοῦς (1) σχεδὸν συγγραφέως». Ἐπρεπε νᾶρθῇ, ἔπρεπε νὰ φανῇ κανένας «Παῦλος» νὰ μᾶς κεραυνοβολήσῃ, νὰ συμμαζωχτοῦμε.

Ἦρθε. Φάνηκε ὁ κ. Σωτηριάδης στὴ σκηνή—καὶ κεραυνοβόλησαν τὰ γέλια. Γιατί ; Γιατί ἀπὸ τὰχα ; Γιατί ὁ κ. Σωτηριάδης, ἀπ' ὅσα κατάλαβα, μᾶς τᾶκαμε ὅλα θάλασσα, δημοτικὴ καὶ καθαρεύουσα.

Λοιπὸν ὁ κόσμος, φίλε μου, δὲ γέλασε, δὲ δυσσαρεστήθηκε ποῦ εἶτανε δημοτικὴ τοῦ κ. Σωτηριάδη ἡ γλώσσα· δυσσαρεστήθηκε, θύμωσε μάλιστα ποῦ δὲν εἶτανε ἀρεκτὰ δημοτικὴ.

Ναῖσκε ! Μὰ πὼς γίνεται, μὲ ρωτᾷς, ἀφοῦ ἀφτοὶ ποῦ θυμώσανε, εἶτανε δασκάλοι ; Ἀφτοὶ μὴτε μισὴ δημοτικὴ δὲ χωρέβουνε !

Θαρρεῖς ; Ἐγὼ δὲν πιστέβω. Παρατηρήθηκε συχνὰ στὴν ἱστορία, λ. χ., στὸ 21 μας, πὼς χωρὶς νὰ τὸ ξέρουνε, χωρὶς κιώλας νὰ τὸ θέλουνε, κάποιε κ' οἱ πιὸ ἀντίθετοι, κ' οἱ πιὸ ἡσυχιοι, κ' οἱ πιὸ φρόνιμοι παρασέρονται ἀπὸ τὸ ρέμα, ὅταν καμιά ἰδέα μεγάλῃ ἐρχεῖται ἄξαφνα καὶ ξεχειλίζει ἀλάκαιρο σ' ἕναν τόπο. Τέτοια ἰδέα μᾶς σπρώχνει ὅλους, μᾶς συναρπάζει, νὰ πάμε καὶ νὰ πάμε ὀμπρός. Κ' ἡ δική μας εἶναι μεγάλη, ἀφοῦ γράφει ποίηση καὶ λεφτεριά.

Ἔτσι, τοῦ κάκου ! Ἐχει δὲν ἔχει, τὴ συνηθίσανε ποῦ τὴ συνηθίσανε ὥς κ' οἱ δασκάλοι, ποῦ δὲν τὸ ὑποψιάζουνται, τὴ γεγὴ μας, τὴ λείψον, τὴν ἀσκληράβωτη ἀπὸ δασκαλισμούς, τὴν ποιητικὴ μας τὴ γλώσσα τὴ δημοτικὴ. Σὰν ἀκούσουνε μισὴ γλώσσα, κ' ἴδιοι τοὺς παραξενέβουνται· τοὺς φαίνεται σὰν παρβδιά. Πολὺ σωστὰ ἔβαλες τὴ λέξη στῶραϊο σου καὶ γενναῖο ἄρθρο ποῦ δημοσιεύει ὁ Νουμάς. (Φυλ. 68: «Ὁ βράχος καὶ ὁ βοῦρκος»).

Μὰ τί σημαίνει ; Πρέπει τάχα, γιὰ ἕνα πρᾶμα δὲ μᾶς ἀρέσει, νὰ σηκώσουμε πόλεμο ; Ποιὸς τὸ λέ-

ει ; Ὅχι βέβαια ἐμεῖς ποῦ φωνάζουμε λεφτεριά. Λέφτερε ὁ καθένας, σ' ἕνα ἔθνος πολιτισμένο, πρέπει νάχη τὸ δικαίωμα, πρέπει μάλιστα κ' ὁ ἴδιος νὰ ξέρῃ πὼς εἶναι χρέος του, νὰ λήγῃ τὴ γνώμη του. Ἡ καλύτερη γνώμη θὰ νικήσῃ μοναχὴ της, ἅμα βγῶνε ἀνεμπόδιστα ὅλες οἱ δημόσιοι. Ἔτσι γίνεται παποῦ. Ἔτσι γινότανε καὶ στὴν ἀρχαία τὴν Ἑλλάδα, ὅπως κάπου τὸ λέει κ' ὁ Θουκυδίδης. Μὰ γιὰ τὸ Θουκυδίδη—καὶ γιὰ κάτι ἄλλα—ἴσως μιλήσουμε γλήγορα σὲ ἄρθρο μεγαλύτερο γιὰ μερικά ζητήματα σπουδαῖα. Ἐχω καλὴ, ἔχω ἀκλόνηστη ἐλπίδα. Δὲν μπορεῖ ἀφοῦ θέλουμε νὰ μοιάξουμε τοὺς ἀρχαίους, ἀπαραίτητο πρῶτα πρῶτα νὰ μάθουμε νὰ συζητοῦμε. Ἡ ἀτομικὴ, ἀνεξάρτητη γνώμη εἶναι ἄγιο πρᾶμα καὶ σεβαστό. Νὰ πείθουμε, νὰ χτυποῦμε, ὄχι. Ἀπὸ τὸ πῇ λεφτεριά, κ' εἶμαι βέβαιος, γιὰ καὶ μεῖς στὴ λεφτεριά χρωστοῦμε τὴν ὑπαρξή μας, πὼς κ' ἀπὸ τώρα θὰ τὸ καταλάβουμε στὴν καλὴ μας τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ φίλος σου

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΙΣΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΩΣΤΟ !

Οἱ Ρωμιοὶ ἐμεῖς συχνὰ ἢ καλλίτερα νὰ πῶ ἀκατάπαυτα κατηγοροῦμε ὅλα μας τὰ πρᾶματα κ' ὅλα τὰ βροῖσκουμε στραβά. Καθένας μας τὸ ξέρει αὐτὸ καὶ εἶνε πολλοὶ ποῦ τὸ λένε καὶ τὸ ξαναλένε θέλοντας νὰ δείξουν πὼς δὲν ἔχει σημασία ἡ γρίνια αὐτή, γιὰτ' εἶναι φυσικὸ μας νὰ γρινιάζουμε, πὼς τὸ καρδίη μας πᾶει πρῆμα καὶ μᾶς πρέπει ἴσως καὶ πανηγυρικός.

Δὲν ἔρχομαι ἐδῶ νὰ πῶ πὼς δὲν ἔχουν δικίον ὁσὶ πάνε μὲ τέτοια ἰδέα, γιὰτὶ τὸ πρᾶμ' αὐτὸ εἶνε φανερό σ' ἐκείνον ποῦ θέλει νὰ δῇ : κ' ἂν κάνει μισὸ βῆμα μπρὸς ὁ τόπος μας, τὸ κάνει μὲ τὰ δεκανίκια, ἐνὼ μπορούσε νὰ κἀνν δέκα δίκως τὰ δεκανίκια. Θέλω νὰ δοῦμε ὅμως κάτι ἄλλο, τὸ ἐξῆς : Ἐνὼ ξέρουμε τίς πομπές μας καὶ νικῶνουμε τὸ κακὸ μας χάλι, τί εἶνε καλλίτερο, νὰ σκεπαζοῦμαστε καὶ νὰ κρυβαῖνουμε μὴν τύχη καὶ μᾶς πάρουν μυρωδιά, ἢ νὰ βγάζουμε τὰπλυτὰ μας στὴ μέση νὰν τὰ δείχνουμε ἐλεύθερα ;

Γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ κανεὶς τὸ πρῶτο, ἴσως ἔχει κ' ἄλλα νὰ πῇ, μὰ τὸ κυριώτερο εἶνε, θαρρῶ, νὰ μᾶς φθερίσῃ μὲ τὴν κρίση τῶν ξένων, ἐκείνων ποῦ πρέπει νὰ τοὺς λογαριάζουμε : Τί θὰ ποῦν αὐτοὶ καὶ τί θὰ κάνουν ἀκούοντας ἕνα τέτοιο κουρέλιασμα τοῦ ἑαυτοῦ μας ; Τὸ ἕνα μας στραβὸ, τὸ ἄλλο ξεχαρδά-

λωτο, τὸ τρίτο γιὰ τὸ διάλογο. Ὅλα μας σάπια καὶ κανένα σωστὸ καὶ γερό. Παντοῦ ὅπου κ' ἂν γυρίσῃς νὰ δῇς ἀπελπισία. Ἔτσι τὰ βροῖσκουμε οἱ ἴδιοι ἐμεῖς κ' οἱ ἴδιοι λέμε πὼς δὲν ἔχουμε οὔτε θάχουμε καθὼς πᾶμε καμμιὰ προκοπή· λοιπὸν οἱ ξένοι μὲ δικίον τοὺς δὲ θὰ ἐσκέφτονταν πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα ἀπὸ μᾶς καὶ μὲ δικίον τοὺς δὲ θὰ μᾶς ἐλεγαν νάδειάσουμε τὴ γωνιά, ἀφοῦ δὲν εἴμαστ' ἀξιοὶ νὰ ζήσουμε ;

Δὲν μπορεῖτε νὰ κυβερνηθῆτε ; Ἐλάτε νὰ δᾶς κυβερνήσουμε, θὰ μᾶς ποῦν ἐπὶ τέλους. Δὲν ἔχετε σκολεῖα καὶ γλώσσα ; Νὰ δᾶς κάνομε ἐμεῖς. Δὲν ξέρετε νὰ καλλιεργήσετε καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῆτε τὸν τόπο σας ; Σταθῆτε καὶ χάσκετε, γιὰ νὰ μάθετε. Ἐμπόριο δὲν ἔχετε καθὼς πρέπει ; Φέρτε ὁδὼ, νὰ δῆτε πὼς δουλεύει ὁ κόσμος. Δικαιοσύνη δὲν ἔχετε ; Γιὰ σκύψτε τὸν ἑλληνικὸ σας τράχηλο, νὰ δοῦμε τί χαμπάρια νὰ δοῦμε ἂν θὰ ἐξακολουθῇ τὴ δουλειά του τὸ ρωμῆικο φιλότιμο καὶ ἡ ρωμῆικη ψευτιά, κ' ἂν θὰ βγαῖνν κανένας βουλευτὴς—ἢ κάλλιο βουλευτὴς, ὅπως τοὺς λέτε—νὰ κἀνν τὸ ρῆμα κλιέφτω, κλιέφτει, κλιέφται.

Αὐτὰ ἔχουμε τὸ φόβο νάκούσουμε ἐπὶ τέλους κ' ἕνας τέτοιος σωφρονισμὸς νὰ μᾶς ἐπιβληθῇ. Ἡ θὰ μᾶς ποῦν νὰ κάνουμε τόπο σ' ἄλλο καινούργιο ἔθνος μὲ νεῦρα, μὲ ζωνὴ, μὲ προκοπή. Καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ συμπέρανν πὼς εἶνε καλλίτερο καὶ συμφερότερο νὰ μὴ φαινόμαστε στὸν κόσμον ὅπως εἴμαστε, πὼς πρέπει νὰ βγαίνουμε μὲ φκισίδι· μὰ θάνε ἄραγε σωστὸ τὸ συμπέρασμα ; Ἰσως ἔτσι θὰ μπορούσουμε νὰ ξεγελάσουμε γιὰ κάμποσον καιρὸ τὸν κόσμον. Μὰ τί θὰ βγῇ στὸ τέλος ἀπ' αὐτό ; Ἡ ἀσκημάδα μας κάπου ἀπ' τὸ φκισίδι θὰ καταντήσῃ νὰ γίνῃ τριπλάσιον κ' ἄλλοῖμονό θὰ μᾶς πῇ κ' αὐτὸ μὰ μέρα καὶ φανοῦμε μὲ τὰλινθὰ μας μοῦτρα. Δὲ θάχουμε ποῦ νὰ κρυφτοῦμε καὶ θὰ πάθουμε πολὺ χειρότερα ἀπ' ὅ,τι ἔπαθε ὁ μασκαρεμένος γάιδωρος τοῦ μύθου. Καὶ ἡ βυσάλεια, τότε πάλι, ἀρθήσεται ἀφ' ἡμῶν καὶ δοθήσεται ἔθνη ποιοῦναι τοὺς καρπούς αὐτῆς. Ποιὸ τὸ κέρδος λοιπὸν ;

Δὲν εἶναι καλλίτερο νὰ λέμε ὀρθὰ κοφτὰ τὸ σωστό, ἀφοῦ μὲ τὰ ψέμματα δουλειὰ δὲ γίνεται ; Λέγοντας τὰ ψέμματα θὰ καταντήσουμε νὰ τὰ πιστεύουμε κ' οἱ ἴδιοι, ὅπως καὶ γίνεται τώρα, κ' ἔτσι ποτὲς δὲ θὰ διορθωθοῦμε σὲ τίποτα, οὔτε θάποχτήσουμε τίποτα σωστό, κ' ἐπὶ τέλους, ὅπως εἴπαμε, θὰ μᾶς πάρῃ ἡ ὀργὴ δίκως ἀμφιβολία. Ἐνὼ σὰ φωνάζουμε μεταξὺ μας πὼς τοῦτό μας εἶνε στραβὸ καὶ τᾶλλο σάπια καὶ τὸ τὸ τρίτο δὲ στέκει καλὰ στὰ πόδια του καὶ τὸ φανέρωμ' αὐτὸ μᾶς ἀνοίγῃ τὰ μάτια καὶ τὸ κακὸ μᾶς ἀγγίξῃ τὴν καρδιά, μπορούμε νάχουνν ἐλπίδα πὼς κάτι θὰ γίνῃ γιὰ νὰ διδῇ τὸ ἕνα, νὰ καινουργῇ ἢ νὰ ξαναστυλωθῇ τὸ ἄλλο, πὼς θὰ βάλουμε μυαλὸ μὰ μέρα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

4

ΣΠΥΡΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ο ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ ΚΛΕΩΝ

Ἐγὼ καὶ ἐγὼ κριτὴς Βουτσινάικου διαγωνισμοῦ. Δι-ορθῶν λάθη γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ. Ὅμως μόνον σὲ τοῦτο μοιζῶ μὲ τοῦ Βουτσινάικου τοὺς κριτάδες, γιὰτὶ ἐγὼ δὲ θὰ στεφανώσω τὸν Ἀλγέων τὸν ποιητὴ. Ἐπειτα, εἶναι κ' ὁ σκοπὸς ποῦ μὲ χωρίζει ἀπ' αὐτοῦς. Ὡστε στ' ἀληθινὰ σὲ τίποτα δὲ μοιζῶμε. Ὡστε χωρὶς φόβο νὰ γίνω Ἀφεντούλης μπορῶ νὰ παρατηρήσω στὸ στίχο :

καὶ τὸ ἐσπέρας τοὺς ἀφρόντιδας ὀμίλους
(Ἐφιάλης)

πὼς γιὰ ἕνα παρθενόπῃ ποιητὴ ποῦ τρέχει πρὸς τοῦ Πλάτωνα τὴ γλώσσα δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ «τὸ ἐσπέ-

ρας» ποῦ μόνον στὴ «Γραφή» βρίσκεται, καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ τὸ πῇ «τὴν ἐσπέραν».

Ἀλλὰ τί τοὺς ἔκανε τὸ ἐσπέρας τοὺς ἀφρόντιδας ὀμίλους ; Μᾶς τὸ λέει στὸν ἀμέσως παρακάτω στίχο·
συνήθριζον εἰς ἀπερίττους πανδαισίας.

Ἀπέρिटτος πανδαισία ! . . . δηλ. «περικαλλὴς Μιστριώτης». Ἀς εἶναι καλὰ ὁ πάτερ· Ἀλκαίου καὶ ἡ ὑψηλὴ γλώσσα. Γιατὶ ἂν ἐνοιῶθε ὁ φιλόσοφος ποιητὴς τὴ γλώσσα ποῦ γράφει δύσκολα θὰ ταίριαζε τὸ «πανδαισία» μὲ τὸ «ἀπέρिटτος». Ἀλλὰ κ' αὐτὸ τὸ δύσκολα ποῦ εἶπα δύσκολα ταίριαζει γιὰ τὸν κ. Ραγκαβῆ. Γιατὶ μπροστὰ στὸ «εἰς τὴν» καὶ «τὸν ἐστι» καὶ σ' ἄλλα ποῦ θὰ ἰδοῦμε ἔστι εἶναι ἡ «ἀπέρिटτος» «πανδαισία» ; Ἐπειτα ὁ ποιητὴς εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐποχῆς ποῦ ζεῖ, εἶναι ὁ καθρέφτης ποῦ βλέπουμε καθρεφτισμένη μετὰ του τὴν ἐποχὴ του, τὸ ἀντιφύγισμα τῆς διανοητικῆς καὶ ἡθικῆς κατὰστασης τῶν συγχρόνων του, καὶ στὴ φωνὴ του ἀκούμε τὴ φωνή, καὶ ξανοίγουμε τὴν ψυχικὴ κατὰστασιν, τίς ἰδέες, τὰ αἰσθήματα, τίς φροντίδες τῆς ἐποχῆς του. Εἶναι λοιπὸ φυσικὸ νὰ ταίριαζῃ τὰταίριαστα ὁ κ. Κλέων, ἀφοῦ κ' αὐτὸς σὰν ποιητὴς—καὶ τί ποιητὴς—ποῦ εἶναι, δὲν μπορεῖ παρὰ νάχη τὸ γινώρισμα τῆς ἐποχῆς του. ὅπου τάντιφατικὰ καὶ ἀσυβίβαστα γίνονται ζευγάρια καὶ λέγεται ἡ ἀρχαία γλώσσα—γλώσσα μας, Θεᾶτρο ἐθνικὸ ὁ Αἰσχύ-λοι, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης, σοφὸς ὁ κ. Μιστριώτης,

ποιητὴς ὁ κ. Κλέων, διαγωνισμὸς ποιητικὸς ὁ Ἀλκασά-νιος, καὶ ὁ κ. Κόντος «φίλτατος καὶ Μούσαις». Ὅπως ὁποῦν σημειωθῇ καὶ αὐτὸ τὸ μαργαριτάρη, «ἀπέρिटτος πανδαισία».

Ἀς ρίξομε ἔπειτα μιὰ ματιὰ στοὺς ἀπικριτικὸς στίχους :

Ὡ ! τίς ἔδω ἐγνώρισε τὰς χαροπὰς ἐκστάσεις
τῆς ἄφρονος ἡδυπαθοῦς νυκτὸς ἐκείνης πάσης.
(Ἡ ἀπόκρεως)

καὶ σὲ τοὺτους ἐδῶ :

καθ' ὅς τῷ Βάχχῳ ἔτεινεν ἡ Κύπρις τὰς ἀγκύλας
πὼς ὅλως ἐξηφάνιζε καὶ τὰς καλλίστας ἄλλας !
(Ἄλλοτε)

ὅπου τὸ θαυμαστικὸ τῷχει βάλει ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς, καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος, κανεὶς νὰ τὸ βγάλει, γιὰτὶ στοὺς στίχους αὐτοὺς καθὼς καὶ στοὺς δυὸ παραπάνω, καὶ σ' ἄλλους ποῦ εἶδαμε καὶ ποῦ θὰ ἰδοῦμε βλέπει ὁ καθένας καθαρὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ κ. Ραγκαβῆ ἢ ὁμοιοκαταληξία συγχωρεῖ τὰ πάντα.

Ἀς ἐσταματήσουμε δυὸ λεπτὰ σὲ καμιάς λίμνης τὴν ἄκρην, ὅπου :

τοῦ κύκνου τοῦ ἐκπνέοντος τὰ μέλη
καλύπτει ἡ ἀγρίως ὑλακτοῦσα δίνη.
(Ἐφιάλης)

ἂς πεταχτοῦμε ὕστερα, σὰν ἀποβαρεθούμε ἀκούοντας τὸ